

2.1. Compensatie bij storingen (nieuw artikel 7.1a)

Doel en aanleiding

Het komt voor dat gebruikers van openbare elektronische communicatiediensten te maken krijgen met een onderbreking van de dienst als gevolg van storing. Dit roept dan regelmatig de vraag op of deze gebruikers recht hebben op compensatie. Naar aanleiding van een grote netwerkstoring in oktober 2011 is door de leden Van Dam en Braakhuis van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II, 2011/2012, 24 095, nr. 299) een motie ingediend waarin de regering werd verzocht in de Telecommunicatiewet een wettelijk recht op compensatie op te nemen als een product en de bijbehorende dienst niet naar behoren functioneren. Met de betrokken marktpartijen is nadien verkend of het mogelijk was via zelfregulering te bereiken dat de gebruiker wordt gecompenseerd als er sprake is van een storing. Door de toenmalige Minister van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie is op 12 juli 2012 de Tweede Kamer geïnformeerd over het feit dat partijen hierover geen gezamenlijke afspraken zullen maken, omdat dit - gelet op de Mededingingswet - de concurrentie zou kunnen beperken en gezien kan worden als het maken van (prijs)afspraken. In de brief is ook aangekondigd dat de Minister op dit punt zelf met een voorstel zal komen (zie Kamerstukken II, 2011/2012, 24 095, nr. 322). Daarbij is ook in overweging genomen dat bescherming van consumenten een gerechtvaardigd belang is om te interveniëren in de markt. Consumenten en kleinzakelijke gebruikers hebben een onvoldoende sterke onderhandelingspositie om met de aanbieder afspraken te maken omtrent een compensatie bij uitval van de dienst.

Met dit wetsvoorstel wordt uitwerking gegeven aan de motie door in de wet het recht op compensatie op te nemen waardoor de positie van met name consumenten en kleinzakelijke gebruikers wordt verstevigd. Klanten moeten erop kunnen rekenen dat een dienst die wordt afgenomen ook wordt geleverd. Als een of meerdere diensten niet worden geleverd als gevolg van een storing dan is het redelijk dat de klant hiervoor wordt gecompenseerd. Met het vastleggen van een wettelijk recht op compensatie is er daarnaast rechtszekerheid voor de klant dat er compensatie plaatsvindt in geval van een storing. Momenteel voorzien slechts enkele aanbieders in een compensatieregeling. Een wettelijke regeling is om deze redenen dan ook aangewezen.

De verplichting tot compensatie

Met het voorgestelde artikel 7.1a worden aanbieders van openbare elektronische communicatiediensten verplicht de abonnee te compenseren als de levering van een afgenomen openbare elektronische communicatiedienst geheel wordt onderbroken als gevolg van een storing van zijn netwerk (artikel 7.1a, eerste lid). Er is sprake van een volledig onderbroken dienst als een dienst die als separate dienst te onderscheiden is geheel niet beschikbaar is. Dit laatste betekent, bijvoorbeeld, dat in het geval van een triple-playpakket waarin televisie, telefonie en internettoegang zijn gecombineerd, er

sprake is van een volledige onderbreking van de dienst als de telefoondienst niet beschikbaar is. Het hoeft, met andere woorden, voor het recht op compensatie niet te zijn dat alle drie de geboden diensten niet beschikbaar zijn.

Om geen onevenredige lasten op te leggen aan de aanbieders van elektronische communicatienetwerken en diensten voorziet de wet in de mogelijkheid om bij ministeriële regeling aan te geven hoe lang een storing minimaal moet duren voordat er een plicht bestaat tot compensatie. Het voornemen bestaat de plicht tot compensatie te laten gelden voor storingen die langer duren dan 12 uren.

Uitval in het netwerk en de daarover geboden diensten kan zich in de praktijk voordoen onder andere als gevolg van onderhoudswerkzaamheden, als gevolg van graafwerkzaamheden, stroomstoringen, fysieke schade aan netwerkelementen, menselijke fouten en hard- of softwarematige problemen. Bij onderhoudswerkzaamheden aan het netwerk kan het gaan om werkzaamheden die langer duren dan het voorgestelde minimum waarbij compensatie is verplicht (zie hieronder). Ook kunnen zich onbedoelde storingen voordoen als gevolg van onderhoudswerkzaamheden aan het netwerk.

De compensatie kan worden gezien als een generieke tegemoetkoming voor het feit dat de dienst die wordt afgenomen tijdelijk niet beschikbaar is. Het is geen vergoeding voor schade ten gevolge van het niet beschikbaar zijn van de elektronische communicatiedienst. Een abonnee die een schadevergoeding wenst zal een aanbieder moeten aanspreken op basis van de regels in het Burgerlijk wetboek met betrekking tot niet nakoming van de tussen de aanbieder en de abonnee bestaande overeenkomst. De compensatieregeling geldt ongeacht of de oorzaak van de storing aan de aanbieder kan worden toegerekend. Een aanbieder kan zich derhalve niet beroepen op overmacht. Het enkele feit dat een abonnee de dienst niet kan gebruiken is voldoende voor compensatie.

De aanbieder van de openbare elektronische communicatiedienst dient de compensatie te verstrekken aan de 'abonnee', degene met wie de aanbieder een contractuele relatie heeft. Voor de abonnee is daarmee helder bij wie hij terecht kan in geval van storing. Zowel aanbieders van vaste als die van mobiele diensten, met inbegrip van de zogenoemde mobile virtual network operators (MVNO's) die niet over een eigen netwerk beschikken maar over het netwerk van een andere operator elektronische communicatiediensten aanbieden als ware het hun eigen netwerk, zijn gehouden tot het verstrekken van compensatie. Het is overigens mogelijk dat een MVNO de door hem betaalde compensatie kan verhalen op de partij bij wie hij het netwerk heeft ingekocht. Dat hangt af van hetgeen de MVNO en de netwerkaanbieder met elkaar zijn overeengekomen. Het algemeen contractenrecht vormt daarbij het kader.

Niet alleen een storing op landelijk niveau valt onder de verplichting tot compensatie. De verplichting ziet ook op regionale en lokale storingen zowel bij vaste als bij mobiele communicatie. Van een lokale storing is sprake indien de uitval zich voordoet in een (gedeelte) van een stad, straat of wijk. Het recht op compensatie geldt voor alle abonnees die te maken hebben met een volledige onderbreking van de dienst. Bij mobiele communicatie betekent dit dat alle in het storingsgebied aanwezige abonnees die langer in het gebied zijn geweest dan de niet voor compensatie in aanmerking komende minimumperiode recht hebben op compensatie.

Een storing kan zich ook buiten Nederland voordoen. Als een gebruiker bij een Nederlandse aanbieder een dienst heeft afgenomen voor bijvoorbeeld bellen of internetten in het buitenland, dan is er ook recht op compensatie mocht die dienst niet beschikbaar zijn als gevolg van storing. De oorzaak van de storing moet dan wel zijn gelegen in het (eigen) netwerk van de Nederlandse aanbieder. Volledige onderbreking van de dienstverlening ten gevolge van een storing in het netwerk van de buitenlandse (roaming) aanbieder komt niet in aanmerking voor compensatie.

De verplichting tot compensatie is gericht op aanbieders van openbare elektronische communicatiediensten. De abonnee kan een aanvraag voor compensatie alleen indienen bij degene met wie hij een overeenkomst heeft voor de desbetreffende elektronische communicatiedienst. Het kan voorkomen dat toepassingen zoals Whatsapp, Gmail, Facebook of Twitter, niet beschikbaar zijn. Dit zijn echter geen elektronische communicatiediensten maar toepassingen op het internet. Dergelijke toepassingen vallen dan ook niet onder de verplichting tot compensatie.

De aanbieder is gehouden de abonnee te compenseren. Dit betekent dat zowel een consument als een zakelijke gebruiker die een overeenkomst heeft gesloten met een aanbieder, beroep kan doen op de compensatieregeling. Dit is met name van belang voor kleinzakelijke gebruikers, zoals zzp'ers of mkb'ers, die een vergelijkbare positie kunnen hebben als een consument. Het staat de zakelijke gebruiker vrij om hierover verdergaande afspraken te maken. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan grootzakelijke gebruikers die doorgaans service level agreements afsluiten, waarbij garanties worden gegeven over de beschikbaarheid van de dienst. In dat geval ligt het in de rede dat de zakelijke gebruiker zich alleen op deze meer bescherming biedende afspraken zal beroepen.

Minimale eisen compensatie

Om te waarborgen dat de compensatieregeling een bepaald beschermingsniveau heeft zullen bij ministeriële regeling eisen worden gesteld aan de minimale hoogte van de vergoeding per storingsdag. Daarbij kan een onderscheid gemaakt worden tussen zogenoemde postpaid en prepaid contracten. Bij postpaidcontracten bestaat, zoals ik al eerder aan de Tweede Kamer heb bericht (zie Kamerstukken II, 2012/2013, 24 095, nr. 345) het voornemen om de hoogte van de vergoeding per dag te koppelen aan de vaste vergoeding die maandelijks wordt betaald. Meer concreet bestaat het voornemen

de minimale vergoeding per storingsdag te bepalen op een dertigste van de maandelijkse vaste vergoeding. Bij prepaid contracten, waarbij geen sprake is van een vast te betalen maandelijks bedrag, zal een minimum bedrag per dag worden vastgesteld. In combinatie met de eerder genoemde minimumstoringsduur van 12 uur komt de compensatie van een abonnement met een maandelijkse vaste vergoeding van 30 Euro op het volgende neer: bij een storing van 0 tot 12 uur: geen vergoeding; bij een storing van 12 tot 24 uur een vergoeding van 1 Euro; bij een storing van meer dan 24 uur tot en met 48 uur, een vergoeding van 2 Euro; bij een storing van meer dan 48 uur tot en met 72 uur een vergoeding van 3 Euro. Bij iedere extra dag storing stijgt derhalve het compensatiebedrag met 1 Euro.

Om de compensatieregeling zo eenvoudig mogelijk te houden zal ook bij overeenkomsten waarbij meerdere diensten tegen één vaste maandelijkse vergoeding worden aangeboden, zoals triple playdiensten, bij de berekening van het minimum compensatiebedrag per dag worden uitgegaan van de (totale) vaste maandelijkse vergoeding.

Met deze eisen wordt een bepaald minimumniveau voor de abonnee vastgelegd waarmee aanbieders voldoende ruimte houden om zich van andere aanbieders te onderscheiden door te kiezen voor een hoger beschermingsniveau. Tijdens het Algemeen Overleg van 28 mei 2013 met de Vaste Kamercommissie voor Economische Zaken is stilgestaan bij de minimale duur van de storing. Daarbij is een vergelijking gemaakt met de compensatieregeling voor energie, waarbij een minimale storingsduur van 4 uur geldt. Tijdens het Voortgezet Algemeen Overleg van 6 juni 2013 is door de leden Klever en Gesthuizen een motie ingediend om net als bij energie ook voor de telecomaandbieders een termijn van vier uur aan te houden (zie Kamerstukken II, 2012/2013, 24 095, nr. 346). Echter, de vergelijking met de energiesector gaat om verschillende redenen niet op. Zo is energie een homogeen product, doch een elektronische communicatiedienst niet. Verder heeft een abonnee die een elektronische communicatiedienst afneemt vaak alternatieven voorhanden, mochten één of meerdere diensten uitvallen. Voor energie is dit niet het geval. Deze verschillen met de energiesector rechtvaardigen het om voor de telecomsector uit te gaan van een langere minimale storingsduur van 12 uur. Er zal worden bijgehouden hoe de duur van de storingsduur zich in de praktijk ontwikkelt. Daarvoor is behulpzaam de informatie die op basis van het Besluit continuïteit openbare elektronische communicatienetwerken en -diensten door aanbieders aan het Agentschap Telecom (AT) dient te worden verstrekt. Het gaat dan om storingsduur waarbij de continuïteit in belangrijke mate wordt onderbroken. Niet alle storingsduur hoeven te worden gemeld aan AT hetgeen tot gevolg heeft dat de informatie niet een volledig beeld - maar wel een goede indicatie - zal geven van de ontwikkeling van de duur van de storingsduur.

De wettelijke verplichting laat een aanbieder in beginsel de keuze tussen het automatisch aanbieden van de compensatie of het verstrekken van de compensatie op aanvraag. Echter, ook als de aanbieder kiest voor automatische compensatie zal hij soms toch compensatie op aanvraag mogelijk moeten maken. Dit kan aan de orde zijn als de door de storing getroffen abonnee niet vooraf bekend is bij de aanbieder. Dit is bijvoorbeeld bij prepaid-overeenkomsten vaak het geval. Ook bij lokale storingen kan hiervan sprake zijn als hierdoor abonnees getroffen zijn die niet in het desbetreffende gebied woonachtig zijn, maar ten tijde van de storing daar wel verbleven. Bij compensatie op aanvraag zal de aanbieder er voor moeten zorgen dat de aanvraag laagdrempelig wordt aangeboden, bijvoorbeeld via de website van de aanbieder. Doordat de aanbieder op basis van artikel 7.1, onderdeel h, van de wet verplicht is de consument of een andere hierom verzoekende eindgebruiker voorafgaand aan het afsluiten van een abonnement te wijzen op deze compensatieregeling, is het van te voren duidelijk welke criteria de desbetreffende aanbieder hanteert bij het verstrekken van compensatie in geval van storing. Deze criteria betreffen de duur van de onderbreking en de vergoeding waarop de abonnee aanspraak kan maken. Daarbij dienen wel de minimale voorgeschreven eisen in acht te worden genomen. Voor de eindgebruiker kan de compensatieregeling een onderscheidend criterium zijn bij het bepalen van de keuze van een aanbieder.

Toezicht

De Autoriteit Consument en Markt (ACM) zal toezien op de naleving van deze wettelijke verplichting. Dit houdt in dat de ACM zal nagaan of de aanbieders daadwerkelijk een compensatieregeling hebben en of de wettelijke minimale eisen die worden gesteld aan de compensatieregeling worden nageleefd. Daarbij kan de ACM individuele klachten over compensatie bundelen en hier prioriteit in aanbrengen. Bij overtreding van de bepalingen kan de ACM een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete opleggen.

5. Bedrijfseffecten

Compensatie bij storingen

Wat betreft het voorgestelde artikel 7.1a over compensatie bij storingen, is er sprake van regeldrukeffecten.

De voorgestelde artikelen bevatten geen informatieverplichtingen aan de overheid. Er kunnen wel toezichtslasten ontstaan. De ACM ziet toe op de naleving van de regels en zal dus onder meer nagaan of de voorgeschreven minimale eisen die worden gesteld aan de compensatie worden nageleefd. Dit zal een relatief lichte toezichtsinspanning zijn. Daarnaast kan de ACM optreden naar aanleiding van klachten als er bijvoorbeeld te weinig of geen compensatie wordt verstrekt, terwijl de eindgebruiker daar wel recht op heeft.

Er is verder sprake van inhoudelijke nalevingskosten. Naast het aanpassen van de algemene voorwaarden zullen de bedrijven een elektronische aanvraagmogelijkheid

moeten ontwikkelen. Voor de daadwerkelijke toekenning van compensatie en uitbetaling zullen de interne systemen moeten worden aangepast. Voor de administratieve handelingen en de aanpassingen in de systemen en de algemene voorwaarden is per aanbieder ongeveer € 50.000 tot € 100.000 gemoeid. Dit zijn eenmalige nalevingskosten.

Daarnaast zijn er structurele inhoudelijke nalevingskosten in geval zich daadwerkelijk een storing van meer dan 12 uur voordoet. Een kortere storingsduur zou leiden tot het compenseren van relatief kleine bedragen en hoge inhoudelijke nalevingskosten in verband met de administratieve afhandeling van de compensatie. Bij de inhoudelijke nalevingskosten gaat het om het daadwerkelijk uitkeren van de compensatiebedragen. Deze kosten zijn onder meer afhankelijk van de volgende factoren: hoe vaak doet zich een storing voor, de duur van de storing en het aantal getroffen klanten.

AT verkrijgt op basis van de meldplicht ingevolge het Besluit continuïteit openbare elektronische communicatienetwerken en –diensten gegevens over storingen. Deze aantallen zijn indicatief omdat de scope van de storingen die aan AT moeten worden gemeld niet helemaal overeenkomt met de scope van de compensatieregeling. Op basis van het Besluit continuïteit openbare elektronische communicatienetwerken en –diensten hoeven namelijk enkel netwerkonderbrekingen die in belangrijke mate de continuïteit verstoren te worden gemeld.

Op basis van het bovenstaande kan het volgende worden opgemerkt over de inhoudelijke nalevingskosten. In de jaren 2013 en 2014 hebben zich 17 respectievelijk 11 storingen, dus gemiddeld over die twee jaren 14 storingen voorgedaan die langer duurden dan 12 uur. De gegevens over het aantal getroffen klanten zijn minder nauwkeurig, omdat van een aantal incidenten het aantal getroffen klanten niet bekend is. Naar verwachting komt het gemiddeld aantal getroffen klanten op ongeveer 100.000 en dus op € 200.000 per storing. Er wordt uitgegaan van een gemiddelde compensatie van € 2 per klant. De compensatie kan op twee manieren worden verstrekt, namelijk op aanvraag van de klant of automatische toekenning. De keuze is aan de aanbieder.

Indien de compensatie automatisch wordt verstrekt dan worden de inhoudelijke nalevingskosten op ongeveer € 2,8 miljoen geschat (100.000 klanten x € 2 x 14 storingen).

Bij een compensatie op aanvraag van de klant bedragen de kosten van compensatieverstrekking, ervan uitgaande dat 20% van de klanten een beroep zullen doen op de compensatie, ongeveer € 560.000 (0,2 x € 2,8 miljoen). De kosten voor de administratieve afhandeling is afhankelijk van de tijd die hiermee is gemoeid en het uurtarief. Hierbij worden niet in beschouwing genomen de kosten die gepaard gaan met eventueel mondeling contact naar aanleiding van de aanvraag. Ervan uitgaande dat het verwerken van de compensatie door een professioneel administratief medewerker tegen een uurtarief van € 28 afgehandeld kan worden en dat de verwerking 5 minuten in beslag neemt, worden de kosten hiervan geschat op

€ 700.000 (20.000 klanten x 0,083 uur x uurtarief van € 28 x 14 storingsen). Hiermee komen de inhoudelijke nalevingskosten bij compensatie op aanvraag op ongeveer € 1,26 miljoen.

Op basis van het voorgaande is de verwachting dat de meeste aanbieders zullen kiezen voor de compensatie op aanvraag. Bij de saldering van de totale nalevingskosten aan het einde van deze paragraaf is dan ook uitgegaan van deze keuze.

Consultatie

Artikel 7.1a

Diverse partijen stellen voor om het recht op compensatie toe te kennen aan de 'abonnee' in plaats van de 'eindgebruiker'. Hieraan is tegemoet gekomen. Met de term 'abonnee' blijft gewaarborgd dat ook een zakelijke klant recht heeft op compensatie en wordt beter tot uitdrukking gebracht dat degene met wie de aanbieder een contractuele relatie heeft, aanspraak kan maken op compensatie.

Meerdere partijen vragen om verduidelijking van het begrip 'storing' in die zin dat onderbrekingen van de dienst als gevolg van onderhoudswerkzaamheden buiten de scope van artikel 7.1a vallen. Dit is niet overgenomen. Uitgangspunt van het voorgestelde artikel is dat de abonnee recht heeft op compensatie indien hij geen gebruik kan maken van de diensten waarvoor is betaald. Ook bij onderhoudswerkzaamheden die langer duren dan 12 uur is er sprake van ongemak waarvoor de abonnee dient te worden gecompenseerd. Normaliter zullen onderhoudswerkzaamheden korter duren dan 12 uur. De toelichting is op dit punt verduidelijkt.

Verschillende marktpartijen missen in het wetsvoorstel voor de aanbieder een recht van regres in het geval de storing wordt veroorzaakt door het netwerk van een andere aanbieder (de wholesale leverancier) en de aanbieder van dat netwerk gebruik maakt. Dit is niet overgenomen omdat het Burgerlijk Wetboek reeds voorziet in de mogelijkheid voor de afnemer van de wholesaledienst om claims van gebruikers te kunnen afwentelen op de wholesale leverancier die de storing veroorzaakt. Daarnaast rust op de wholesale leverancier ingevolge het Marktbesluit Vaste Telefonie de verplichting om de storing binnen een bepaalde termijn op te lossen. Indien deze hersteltijden niet worden gehaald dan voorziet het Marktbesluit in een boetesystematiek. Hierdoor is er voor de wholesale leverancier een prikkel om storingsen zo snel mogelijk te herstellen.

Een partij vraagt of de compensatieverplichting ook ziet op besloten netwerken. Dit is niet het geval. De compensatieverplichting (en de verplichting zich aan de te sluiten bij een geschillencommissie) ziet alleen op openbare elektronische communicatienetwerken en openbare elektronische communicatiediensten.

Een partij vraagt of de regeling ook geldt voor bestaande contracten. In dat geval is een adequate invoeringstermijn noodzakelijk. Hierover wordt opgemerkt dat de verplichting tot compensatie ziet op zowel bestaande als nieuwe contracten. Om

marktpartijen in staat te stellen om de nodige aanpassingen te verrichten wordt in het wetsvoorstel uitgegaan van een overgangstermijn van 3 maanden.

Een aantal partijen vraagt om verduidelijking van het begrip 'lokale storingen'. De toelichting is hierop aangevuld met een aantal voorbeelden. Van een lokale storing is sprake indien een (gedeelte) van een stad, straat of wijk last heeft van een storing.

Een aantal partijen pleiten ervoor om de compensatieverplichting alleen te laten gelden voor grootschalige storingen. Dit is niet overgenomen, omdat het vanuit het perspectief van de klant niet uitmaakt op welke schaal de storing zich voordoet.

Een partij geeft aan dat - gelet op de alternatieven die een abonnee voor handen heeft - een storingsduur van 24 uur meer voor de hand ligt. Een periode van 24 uur zou ook beter aansluiten bij de herstelpraktijk van bijvoorbeeld graafschades. Dit is niet overgenomen omdat een storing van 12 uur of langer al dermate ingrijpend voor de gebruiker is, dat een compensatie gerechtvaardigd is.

Meerdere partijen achten het wenselijk dat uit het wetsvoorstel en de toelichting duidelijker zou moeten volgen dat het om minimale eisen gaat waarvan contractueel - in positieve zin - kan worden afgeweken (bijvoorbeeld door het aangaan van service level agreements). In dat geval zou er geen recht meer zijn op compensatie. Dit speelt met name bij grootzakelijke abonnees. In de toelichting is verduidelijkt dat wanneer een abonnee afspraken heeft gemaakt die gunstiger zijn, het in de rede ligt dat de abonnee zich op deze afspraken zal beroepen.

Een partij vraagt wat de scope is van het wetsvoorstel is als het gaat om storingen die zich in het buitenland voordoen. In de toelichting is verduidelijkt dat met een storing in het buitenland wordt bedoeld een storing waarvan de oorzaak ligt in het netwerk van de aanbieder in Nederland, waardoor een abonnee in het buitenland geen gebruik kan maken van de door hem afgenomen diensten.

Een aantal partijen geeft aan dat de compensatie zou moeten worden beperkt tot storingen die zich voordoen in de regio waar de abonnee zijn vaste woon- en verblijfplaats heeft. Als een storing zich buiten deze regio voordoet, kan het voorkomen dat de klant zich daar niet bevond. In dat geval zou een bewijslast voor de abonnee moeten gelden. Hierover wordt het volgende opgemerkt. Bij met name mobiele diensten is het mogelijk dat de consument ongemak ervaart van falende diensten buiten de regio waar hij woont. Ook dan heeft een abonnee recht op compensatie. Het invoeren van een bewijslast is een te zware drempel, ook gelet op het feit dat de compensatieregeling al de mogelijkheid open laat voor een compensatie op aanvraag van de abonnee. Mocht de aanbieder een redelijk vermoeden hebben van oneigenlijk gebruik van de regeling dan kan eventueel wel om aanvullend bewijs worden gevraagd.

Twee partijen zijn van mening dat de compensatieregeling ook voor prepaid zou moeten gelden. Dit is overgenomen.

7. Uitvoerbaarheids- en handhaafbaarheidstoets ACM

De opmerkingen van de ACM in deze toets worden in deze paragraaf per maatregel besproken.

compensatie bij storingen

De ACM vindt dat de compensatieregeling niet alleen voor postpaid zou moeten gelden maar ook voor prepaid. Dit is overgenomen. De ACM verzoekt om in de memorie van toelichting aan te geven dat het aan de ACM is om individuele klachten over compensatie te prioriteren en te bundelen. Dit verzoek is overgenomen en de memorie van toelichting is hierop aangepast.

De ACM verwijst naar de memorie van toelichting waarin de randvoorwaarden voor de compensatie zijn opgenomen. De ACM doet de suggestie om deze minimumeisen in een algemene maatregel van bestuur op te nemen om juridische procedures en uitvoeringslasten te besparen. Hierover wordt opgemerkt dat het ook de bedoeling is, zoals ook reeds was aangegeven in de memorie van toelichting, om de minimumeisen in lagere regelgeving vast te leggen. Bij de uitwerking hiervan zullen de naar voren gebrachte aandachtspunten van de ACM worden betrokken.

II. ARTIKELEN

Artikel I, onderdelen Q en R – artikelen 7.1 en (nieuw) 7.1a

Dit onderdeel is uitputtend toegelicht in het algemeen deel van de toelichting.